

кери, които опериратъ съ своитѣ капитали въ една и сѣща кѣща; непрѣмѣнно тамъ ще има ританица.

Сега се поражда отъ това въ васъ едно криво разбиране. Не е въпросътъ, кой те е цѣлуналъ а кого си цѣлуналъ, — това е въпросътъ. Азъ не говоря за това, кой те е цѣлуналъ, а въпросътъ е, кого си цѣлуналъ. Дяволътъ цѣлува. Когато нѣкой пита, кой те е цѣлуналъ, подразбирамъ злото, а кого си цѣлувалъ — подразбирамъ Господа. Значи, има двѣ цѣлувки. Ако цѣлунешъ една жена, тя казва на мъжа си, че еди-кой-си я цѣлуналъ. Има право. Тази цѣлувка не е божествена. Но, ако тази жена цѣлуне Христа, друго е. Кого е цѣлувала? Ако запитате туй цвѣте, кого е цѣлувало, ще ви каже: „Слънцето, слънцето съмъ цѣлувало. Тѣй както съмъ хубаво, слънцето ме е направило. Като съмъ цѣлувало слънцето, всичкитѣ ми грѣхове се простиха, слънцето ме въздигна.“

Христосъ се обръща къмъ Симона и му казва: „Ти цѣлувание не ми даде.“ Този Симонъ е билъ единъ културенъ човѣкъ, като насъ, съврѣменнитѣ. Като видѣлъ, че тази жена цѣлува нозѣтъ на Христа, той си казалъ: „Този човѣкъ минава за пророкъ, за учителъ, който всичко знае, чистъ и святъ е, а тукъ отъ толкова врѣме една жена му цѣлува краката, не знае ли той каква е тя? Азъ да бѣхъ на негово мѣсто, 10 пѣти досега щѣхъ да я изпжда!“ И тогава Христосъ се обръща къмъ него: „Симоне, имамъ да ти кажа нѣщо.“ А той казва: „Учителю, речи!“ Нѣкой си заемодавецъ имаше двама длѣжници: единиятъ му бѣ длѣженъ 500 динари, а другиятъ — 50“. Числото 5 е, което прѣодолява тукъ. Едното число означава духовния човѣкъ а другото — свѣтския, плѣтския човѣкъ; единиятъ, който разбира нѣщата само вѣчно, а другиятъ, който разбира нѣщата врѣменно.

Като изучаваме Христовото учение, ние не бива да правимъ погрѣшката на онзи слуга на св. Антоний. Туй учение трѣбва да го разберемъ правилно, понеже то е обосновано на велики закони,